

PARLEM DE CUINA

Fira de sa taronja 2010

Avui mateix a la plaça de la constitució podeu gaudir d'una nova edició de la fira de la taronja, fira que es completa amb una oferta més que interessant als restaurant participants i que es perllongarà durant les properes setmanes (del 5 al 21 de juny), on tindrem l'oportunitat de degustar vertaderes delícies elaborades amb aquest cítric tan nostre.

La Fira de la Taronja , ja s'ha esdevingut tot un referent a la nostra vall i des de fa 4 anys gran part dels restaurants i establiments comercials de Sóller s'hi adhereixen, de fet per a l'edició d'aquest any s'ha presentat un programa que ofereix diverses activitats com els descomptes durant els dies que dura la fira a molts hotels i comerços de la nostra Vall, a més d'apetitosos menús en els restaurant participants. Si ja de per si, es mes que recomanable la visita a la nostra Vall, amb una oferta com aquesta es torna una cita imprescindible.

La Fira també creix en sistemes difusió, així que us convido a passar per perfil de la mateixa al facebook:

<http://www.facebook.com/pages/JORNADES-DE-LA-TARONJA-Soller-i-Fornalutx/81452391449> , on podreu conèixer de primera ma el que ens ofereix la fira i com no deixar la vostra opinió i comentaris.

Des de l'IES Guillem Colom Casanovas també volem aportar el nostre granet a la diada, així que si passau avui dematí per plaça, podreu provar , entre les altres delícies dels altres restaurants amics, un semi fred de xocolata i taronja amb pells de taronja confitades preparat pels alumnes del cicle formatiu de cuina.

Esper que ens veiem tots avui dematí i gaudim plegats d'aquesta Fira.

Semi fred de xocolata i taronges de Sóller.

Ingredients per a l'escuma de xocolata negra

2 rovells d'ou. 300 grams de cobertura de xocolata negra 70%200 grams de sucre 600 grams de nata. 1 copa de licor de Taronja.

Elaboració: Realitzar un *sabaione* amb els ous i el licor fins a a 72°C. Fondre la cobertura a 40°C, al bany maria i refredar-la fins a uns 37 °C.

Muntar la nata amb el sucre (no massa muntada) Mesclar amb suavitat les preparacions d'ou i xocolata amb una cullerada de nata fins a aconseguir una crema homogènia (aquesta operació s'ha de fet anant molt en compte) i seguidament anar afegint la resta de nata fins a aconseguir la textura desitjada , disposar-ho dins una palangana i deixar-ho refredar dins la gelera.

Ingredients per a l'escuma de taronges

2,5 dl de suc de taronja

1 poc de licor de taronja

4 fulles de gelatina de cua de peix. 200 grams de sucre 600 grams de nata.

Elaboració: Encalentirem el suc amb el licor i li dissoldrem a dintre les fulles de gelatina que prèviament haurem hidratat. Deixarem refredar fins que comenci a agafar cos. Muntarem la nata amb el sucre i li anirem afegint , poc a poc, el suc amb la gelatina. Mesclarem amb suavitat i un cop mesclada tota la nata o col·locarem a sobre l'escuma de xocolata que hem fet abans. A sobre de les escumes podem posar una ca de bescuit o galletes maria (aquesta capa quedarà de base un cop tallades les racions).

Col·locarem les dues escumes dins el congelador, com a mínim 6 hores.

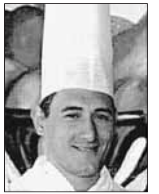
Elaboració de les pells de taronja confitades: Usarem la pells de les taronges usades per a fer el suc. Pells que tallarem a juliana molt fina i les courem dins aigua bullint uns 5 minuts.

Les escorrem bé i les tornam a posar a coure dins un almívar (50% aigua i 50% sucre) fins que es comencin a tornar transparent. Un cop fredes posarem aquestes pells per sobre dels bocins de pastissos.

Bona setmana i Bona Fira de Sa Taronja.

Més cuina a www.cuinant.com.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Sadisme, masoquisme i “carving tatoo”

Des de fa estona, m'he demanat -de moment no he trobat la resposta, tal volta algun antropòleg la deu tenir- per què l'ésser humà, durant tota la seva història, ha provocat dolor, patiment, penúria i inclúsiu tortures sofisticades i prou ben pensades per produir el màxim de dolor, cap als mateixos components de la seva mateixa espècie?

Vaig escriure no fa estona, que part de la història de la humanitat es podria desenvolupar cronològicament a partir de les guerres i els motius que les han generat. D'on prové aquesta capacitat sàdica d'infringir el màxim patiment a un element o elements de la pròpia espècie? Si la resposta fos que l'ésser humà té una tara genètica, que qualque gen el predisposa per fer tot aquest seguit de desbarats, aniríem ben arreglats i a vegades pens que aquesta podria ésser la resposta, ja que una gran part de les diverses civilitzacions de totes les èpoques i em refereix a nivell planetari, no tan sols les han emprades, sinó que amb el pas del temps -que teòricament hauria de servir per un vertader progrés humà- de cada vegada han estat creats sistemes de fer patir, més sofisticats i inclúsiu emprant noves tecnologies i descobriments que s'haurien d'haver emprat pel contrari.

A mi, m'és de vergonya, malgrat tal volta és necessari que les diverses generacions ho vegin, que existeixin museus on es poden contemplar les diverses màquines i estris que s'empraven per aplicar la tortura a l'ésser humà; el que no vol dir que màquines i estris semblants i més modernitzats no s'emprin. No fa estona, que durant el Govern de George Bush, la tortura en segons quines situacions, fou justificada per aquest maleït zombi governant.

Miquel López, amic escriptor, no fa estona va deixar al facebook dibuixos de les màquines de tortura que emprava la dinastia Hamburg per tenir acollat al poble. Impressionaven i feien feredat i no estic parlant

de molt enfora en el temps.

Tal volta part de l'explicació podria venir donada per Echart Toole en el seu llibre *El poder del Ahora*, quan descriu el “cos dolor” no tan sols individual sinó planetari, el qual necessita de cada vegada més dolor per continuar alimentar-se i créixer. De fet la violència cada cop està més organitzada i en surten noves formes.

Aquesta mena de sadisme, fa i ajuda que les grans necessitats prioritàries de la nostra espècie, no siguin ni prou cobertes, no es tingui ni la dignitat individual ni col·lectiva en un món amb més de 34 guerres cròniques, amb tràfic de persones, d'òrguens, de tot el que sigui necessari que es compra i es ven (mercat d'oferta i demanda lleugi), i on la tercera part de la humanitat pateix fam.

Per l'altre costat, malgrat totes les cimeres del món que costen un ull de la cara, i igual pel resultat que donen, els seus doblers podrien anar destinats a unes altres necessitats, sembla que no existeix una voluntat política per eradicar tot el grapat d'injustícies que uns (pocs i amb molt de poder) estan practicant sobre tots nosaltres (aquí m'incloc) amb el consentiment dels mateixos governants que “teòricament” ho haurien de resoldre.

No fa estona em va arribar una notícia, que em posa de molta mala bava, concretament era un vídeo, on s'afirmava que amb un, i poseu atenció, 0'5 per cent del capital que es troba als paradisos fiscals, es podria eradicar la fam en el món. No en faig cap comentari, perquè igual desbararia i no és la meua manera d'expressar el que sent, malgrat a vegades m'hagi de contenir les ganes.

De moment he parlat del sadisme, però també existeix un altre component humà, que per a mi forma part d'un desequilibri prou profund, i em refereix a infringir-se dolor per voluntat pròpia (inclúsiu alguns

ho paguen), que es troba definit al diccionari com a masoquisme. El motiu pot ésser, diuen, un cert plaer, cosa que no entenc, i també per qüestions estètiques i ara em referiré a una tècnica de tatuatge que desconeixia, del que una amiga meua catalana, Maria Teresa Galan, em va enviar unes fotografies que esgarrifien, és diu “Body carving”, “carving tatoo” i traduït “tatuatge tallat”. És fa un dibuix sobre la pell i llavors amb llancetes com a bisturís, es va retallant tot el perfil de la mateixa pell, es formen unes escares i es deixa cicatritzar fins que fa una costra, la qual llavors quedarà remarcada durant tota la vida i que no és possible llevar-se'l. Inclúsiu a alguns, entremig de la pell se'ls hi deixen uns certs implants, perquè quedi més remarcada. Una autèntica sangria i vos puc assegurar que les fotografies són prou fortes i vistes una vegada, al manco per a mi, ja n'hi ha hagut prou. Pareix que certes cultures, a alguns llocs d'Àfrica i de Polinèsia, les dones l'empraven com a bellesa i els homes per demostrar la seva fortalesa.

El motiu perquè ha aparegut aquesta per a mi aberració, doncs perquè el tatuatge normal ja ha donat tot el que podia de si, i es necessiten novetats. Acabaré l'article dient que per a mi com a terapeuta, el dolor és un avís de què alguna cosa no acaba de funcionar bé en el nostre organisme i que les persones normals, el que intenten és que s'apaivagui el més aviat possible. Provocar el dolor a un altre, o provocar-se'l un mateix, crec que forma part d'un desequilibri, no tan físic (va contra el principi de sobreviure) sinó mental i emocional.

Per avui tanc la paradeta.

Josep Bonnín

